

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „Квант Агро ЛТД“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 198.6 статті 198, пункту 201.10 статті 201 Податкового кодексу України

м. Київ
31 травня 2018 року
№ 185-1(I)/2018

Справа № 3-205/2018(2282/18)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича – доповідача,
Колісника Віктора Павловича,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „Квант Агро ЛТД“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 198.6 статті 198, пункту 201.10 статті 201 Податкового кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Товариство з обмеженою відповідальністю „Квант Агро ЛТД“ в особі директора Біленчука Петра Івановича як суб'єкт права на конституційну скаргу на підставі статті 151¹ Конституції України (далі – Заявник) звернулося до Конституційного Суду України 7 травня 2018 року з клопотанням (вх. № 18/2282) щодо перевірки положень пункту 198.6 статті 198, пункту 201.10 статті 201 Податкового кодексу України (далі – Кодекс) на відповідність Конституції України (конституційність).

Положеннями пункту 198.6 статті 198 Кодексу передбачено: суми податку, що сплачений (нарахований) у зв'язку з придбанням товарів/послуг, які не відносяться до податкового кредиту; настання відповідальності платника податку у випадку непідтвердження сум податку, що попередньо включені до складу податкового кредиту; термін, протягом якого зберігається право платника податку включити до податкового кредиту суму податку на додану вартість; право та підстави на включення до податкового кредиту сум податку.

Положеннями пункту 201.10 статті 201 Кодексу передбачено: підставу для нарахування сум податку, що відносяться до податкового кредиту; зобов'язання платника податку-продавця товарів/послуг при здійсненні операцій з постачання товарів/послуг; реєстрацію податкової накладної в Єдиному реєстрі податкових накладних; підстави, за яких покупець товарів/послуг не має права на включення сум податку на додану вартість до податкового кредиту тощо.

На думку Заявника, положення пункту 198.6 статті 198, пункту 201.10 статті 201 Кодексу є такими, що не відповідають частині другій статті 61 Конституції України, згідно з якою юридична відповідальність особи має індивідуальний характер.

2. Заявник є юридичною особою, що зареєстрована в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань 25 лютого 2000 року, взята на податковий облік 3 березня 2000 року.

Як вбачається з матеріалів справи, між Заявником та приватним підприємством „Імпел ЛТД“ (далі – Підприємство) було укладено договір поставки товарів та надання послуг Підприємством Заявникові.

Державна податкова інспекція в Косівському районі Івано-Франківської області Державної податкової служби (далі – Державна податкова інспекція) в період із 29 листопада по 5 грудня 2012 року здійснила документальну невиїзну перевірку Заявника щодо відомостей, отриманих від особи, яка мала правовідносини з Підприємством у період із 1 липня по 31 грудня 2011 року.

Унаслідок перевірки Державна податкова інспекція дійшла висновку, що господарські операції між Заявником та Підприємством не мали реального характеру, а надані Заявником документи не підтверджують фактичного виконання укладеного договору.

За результатами перевірки Державна податкова інспекція склала акт № 1374/22-0/30760570 від 12 грудня 2012 року, в якому зазначила, зокрема, що:

– унаслідок порушення Заявником пунктів 198.2, 198.3, 198.6 статті 198 Кодексу було занижено суму податку на додану вартість за серпень, листопад та грудень 2011 року в сумі 316 471 гривня;

– мало місце завищення податкового кредиту з податку на додану вартість за грудень 2011 року в розмірі 63 714 гривень, а також завищення залишку від’ємного значення з податку на додану вартість за грудень 2011 року в сумі 8 651 гривня;

– унаслідок порушення Заявником пункту 138.8 статті 138, підпункту 139.1.9 пункту 139.1 статті 139 Кодексу було занижено податок на прибуток за III та IV квартали 2011 року в сумі 44 760 гривень.

На підставі акта про перевірку Державна податкова інспекція 26 грудня 2012 року прийняла податкові повідомлення-рішення щодо:

– збільшення суми грошового зобов'язання зі сплати податку на додану вартість на 395589 гривень, у тому числі 316471 гривня за основним платежем та 79118 гривень за штрафними (фінансовими) санкціями (№ 0000862301);

– зменшення розміру від'ємного значення суми податку на додану вартість за 12 місяців 2011 року на суму 90456 гривень, у тому числі 72365 гривень сума завищення та 18091 гривня штрафних (фінансових) санкцій (№ 0000872301);

– збільшення суми грошового зобов'язання зі сплати податку на прибуток приватних підприємств в розмірі 558950 гривень, у тому числі 447160 гривень за основним платежем та 111790 гривень за штрафними (фінансовими) (№ 0000882301).

3. Заявник звернувся 9 січня 2013 року до Івано-Франківського окружного адміністративного суду з позовом до Державної податкової інспекції про визнання протиправними податкових повідомлень-рішень від 26 грудня 2012 року та їх скасування.

Івано-Франківський окружний адміністративний суд постановою від 7 червня 2013 року (справа № 809/117/13-а) відмовив Заявникові у задоволенні позову.

Рішення суду першої інстанції Заявник оскаржив до Львівського апеляційного адміністративного суду, який постановою від 18 червня 2014 року (справа № 809/10686/13) апеляційну скаргу задовольнив, постанову Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 7 червня 2013 року скасував.

Державна податкова інспекція у Косівському районі Головного управління Міністерства доходів і зборів України у Івано-Франківській

області оскаржила постанову Львівського апеляційного адміністративного суду від 18 червня 2014 року до Верховного Суду.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 20 лютого 2018 року (справа № 809/117/13-а) скасував постанову суду апеляційної інстанції, а постанову Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 7 червня 2013 року залишив в силі, вказавши, що суд першої інстанції дійшов правильного висновку про те, що надані Заявником первинні бухгалтерські документи не спростовують висновків Державної податкової інспекції, що господарські операції Заявника та Підприємства не мали реального характеру, а лише фіктивний.

4. Заявник, обґрунтовуючи свою позицію щодо неконституційності положень Кодексу, які є предметом оспорювання, висловив незгоду з рішенням Верховного Суду, вказуючи, що суд касаційної інстанції застосував приписи статей 138, 198 Кодексу, які фактично суперечать частині другій статті 61, частині другій статті 19, статті 129 Конституції України.

У конституційній скарзі Заявник навів положення статей 138, 139, пункту 198.6 статті 198, пункту 201.10 статті 201 Кодексу в редакції, чинній на момент виникнення спірних правовідносин, витяги рішень Верховного Суду, а також послався на практику Європейського суду з прав людини.

Підсумовуючи своє клопотання, Заявник зазначає, що суд касаційної інстанції, застосовуючи положення пункту 198.6 статті 198, пункту 201.10 статті 201 Кодексу, порушив передбачений Конституцією України принцип індивідуальної відповідальності.

5. Конституційна скарга відповідає пунктам 1–4, 7, 8, абзацу десятому частини другої статті 55, частині третій статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Заявник вичерпав усі національні засоби юридичного захисту. Долучена Заявником постанова Верховного Суду від 20 лютого 2018 року є остаточним судовим рішенням у його справі. Скарга подана в межах строків, визначених пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Із постанови Верховного Суду вбачається, що, розглядаючи справу, він не застосував положення пункту 201.10 статті 201 Кодексу, конституційність яких просить перевірити Заявник. Тому в цій частині конституційна скарга не відповідає вимогам частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

У конституційній скарзі Заявник стверджує, що положення статей 138, 139, 198 Кодексу не відповідають частині другій статті 19, частині другій статті 61, статті 129 Конституції України, а положення пункту 198.6 статті 198, пункту 201.10 статті 201 Кодексу – частині другій її статті 61. Проте Заявник не вказав, які саме з цих положень не відповідають Конституції України. Зважаючи на те, що на момент виникнення спірних правовідносин пункт 198.6 статті 198 Кодексу містив п'ять абзаців, а пункт 201.10 статті 201 Кодексу – дванадцять, можна дійти висновку, що Заявник не дотримав вимог, викладених у пункті 5 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, тобто не конкретизував, які саме положення Кодексу треба перевірити на відповідність Конституції України.

Наводячи положення частини другої статті 19, частини другої статті 61, статті 129 Конституції України, положення статей 138, 139, пункту 198.6 статті 198, пункту 201.10 статті 201 Кодексу, Заявник не обґрунтував наявності логічного зв'язку між нормами Кодексу та нормами Конституції України. У цій частині конституційна скарга не відповідає пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам частини першої, пунктів 5, 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний

Суд України“, що згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „Квант Агро ЛТД“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 198.6 статті 198, пункту 201.10 статті 201 Податкового кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Головатий С.П.

Гультай М.М.

Колісник В.П.